

Arrest

nr. 54 373 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, huwt op X met een Nederlands onderdaan.

Op 2 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als echtgenote van de heer R. H. Een bijlage 19ter wordt aan haar afgeleverd.

Op 30 augustus 2010 wordt een samenwoonstverslag opgesteld.

Volgens de nota van de verwerende partij zou de verzoekende partij op 2 september 2010 in het bezit zijn gesteld van een F-kaart.

Op 12 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., L. geboren te (...), op (...) van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42 quater, 1§, 4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het verslag van de Lokale Politie Maasland dd. 30.08.2010 blijkt het volgende:

"H. R. en L. A. zij gehuwd sedert 27.03.2010, doch leven feitelijk gescheiden sedert 23.06.2010. H. R. verblijft op adres K.A.(...) te Maaseik. L. A. verblijft nog steeds op adres B.(...) te Maaseik.

Reden van de Familiale moeilijkheden:

1. volgens L. A. (P.V. van verhoor dd. 25.08.2010)

Mengen in de familiale situatie door R. C., zus van H. R..

Volgens L. zou H. een relatie hebben met een Bosnische vrouw, wat ontkend wordt door de heer R..

Continue pesterijen door H. R. aan haar.

2. Volgens H. R. (P.V. van verhoor dd. 30.08.2010)

Heeft geen vertrouwen meer in L., welke volgens hem enkel getrouwd is om een verblijfsvergunning te bekomen voor België.

L. die geregeld terug contact wil opnemen met vrienden in Parijs, en veelvuldig vraagt om deze te kunnen opzoeken.

Agressief gedrag tegen hem.

Op onze vraag of beide hun huwelijk nog zien zitten wordt door beide verschillende gereageerd. L. geeft aan dat zij nog steeds gevoelens heeft voor hem en hoopt dat het huwelijk nog steeds vergezet kan worden.

H. R. geeft aan dat hij geen gevoelens heeft voor haar en hoopt dat het huwelijk zo snel mogelijk ontbonden wordt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht in samenhang met de motiveringsplicht.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist met klem dat zij het huwelijksinstituut wenst te misbruiken om verblijfsrechtelijke voordelen te bekomen.

Dat dit een loze bewering is van verweerder die door geen enkel stuk wordt bewezen.

Dat het benadrukt dient te worden dat er in casu manifest sprake is van huiselijk geweld.

De werkelijke bedoeling van de echtgenoot van verzoekster is om nooit onderhoudsgelden te moeten betalen, vandaar dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken gecontacteerd heeft met de melding dat het zou gaan om een schijnhuwelijk.

Het dient benadrukt te worden dat de heer R. geheel eenzijdig en zonder raadpleging van verzoekster de huurovereenkomst met de verhuurder minnelijk beëindigd heeft per 01.09.2010.

De heer R. heeft daarenboven het appartement volledig leeggehaald zodat verzoekster op de grond diende te slapen.

Dat de bestreden beslissing evenwel nergens, maar dan ook nergens, enige verwijzing doet naar het huiselijk geweld, alhoewel verzoekster al minstens twee maal klacht is gaan indienen bij de bevoegde politiediensten.

Dat verzoeksters situatie uitermate schrijnend is.

Hier kan exemplatief verwezen worden naar volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

RvV 10 december 2009, nr. 35.640 RvV 22 december 2009, nr. 36.480 RvV 7 januari 2010, nr. 36.714

In casu dient benadrukt te worden dat het niet verder onderzoeken van deze indicaties als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan beschouwd worden.

Eveneens dient gesteld te worden dat de motiveringsplicht wordt geschonden daar de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde pv's van verhoor van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest ten onrechte werd genomen.

Dat evenwel volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoekster het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van de 'motiveringsplicht'.

Daargelaten de vraag of verzoekster in haar middel een schending voorhoudt van de formele dan wel de materiële motiveringsplicht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster stelt dat onzorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar haar situatie.

De verwerende partij merkt op dat verzoeksters vage beschouwingen niet kunnen worden aangenomen en benadrukt dat de beslissing werd genomen na uitvoerig onderzoek.

Zo wordt na een onderzoek naar de samenwoning tussen verzoekster en dhr. R. en na verhoor van verzoekster en dhr. R. door de politie te Maaseik terecht door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat:

(...)

Dit onderzoek en deze vaststellingen worden door verzoekster niet betwist.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar haar situatie.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten,

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoeksters enig middel deels onontvankelijk, deels ongegrond is."

2.3. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op basis van de feitelijke vaststellingen opgenomen in het samenwoningverslag van 30 augustus 2010 dat letterlijk wordt geciteerd. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is de vaststelling dat tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. De bestreden beslissing leidt dit af, niet alleen uit het feitelijk gescheiden leven van partijen, maar tevens uit het gegeven dat verzoeksters echtgenoot aangeeft dat hij geen gevoelens meer heeft voor haar en hoopt dat het huwelijk zo snel mogelijk ontbonden wordt. Deze vaststellingen zijn correct en vinden steun in het administratief dossier.

Voorts geeft de bestreden beslissing aan dat deze is genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De Raad acht het kennelijk redelijk dat geoordeeld wordt dat er geen gezamenlijk vestiging meer bestaat op basis van de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekende partij die duidelijk niet meer wenst dat het huwelijk nog langer in stand wordt gehouden, wat blijkt uit het PV van verhoor van 30 augustus 2010 waarnaar de bestreden beslissing en het samenwoonstverslag verwijzen. Immers is een gezamenlijke vestiging slechts mogelijk indien er ook in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij nog de wil aanwezig is een verdere duurzame relatie te onderhouden, wat in casu ontbreekt.

Het gegeven dat de verzoekende partij de motieven van haar echtgenoot betwist en stelt dat zij het huwelijksinstituut niet wenst te misbruiken doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing werd niet genomen omdat de verzoekende partij het huwelijksinstituut zou hebben misbruikt en/of aan de oorsprong ligt van het einde van de relatie, maar wel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer kan worden vastgesteld. Wie al dan niet de schuld heeft aan het stuk gaan van de relatie is irrelevant voor de beoordeling van de aanvraag zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was dit te betrekken in de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt slachtoffer te zijn van huiselijk geweld en de bestreden beslissing verwijt naar dit gegeven niet te verwijzen, minstens niet verder te hebben onderzocht, kan deze redenering niet gevolgd worden.

Immers blijkt niet uit het administratieve dossier, ook niet uit het verhoor van de verzoekende partij of het samenwoonstverslag waarnaar de bestreden beslissing verwijst en het verzoekschrift, dat er indicaties bestaan dat verzoekster het slachtoffer is van huiselijk geweld. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing rekening houdt met de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen: deze worden in het kort weergegeven in de bestreden beslissing die ook verwijst naar het verhoor van 25 augustus 2010 van de verzoekende partij. Uit dit verhoor blijkt dat er problemen bestaan tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, dat de verzoekende partij nog geen einde wenst te maken aan haar huwelijk, dat haar echtgenoot zonder haar toestemming roerende goederen verhuisde en er discussies bestaan, maar blijkt niet dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld. De concrete aanduidingen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt (zoals het eenzijdig beëindigen van de huur, het leeghalen van het appartement) wijzen evenmin op het bestaan van huiselijk geweld. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar het verzoekschrift verwijst betreffen geen gelijkaardige situaties. Derwijze toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat deze niet correct werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dat ertoe strekt artikel 42quater in te voegen in de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Zoals bepaald in de § 5, kunnen ook voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p. 55).

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42quater, §1, van dezelfde wet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, c.q. of een vreemdeling het slachtoffer is van huiselijk geweld, zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. In casu heeft de verwerende partij rekening gehouden met het standpunt van de verzoekende partij en rekening gehouden met alle dienstige stukken. De Raad ziet niet in met welke andere gegevens de verwerende partij had dienen rekening te houden en/of welk ander onderzoek zij had dienen te voeren. De verzoekende partij toont evenmin aan welke andere gegevens bij een “*verder onderzoek*” hadden kunnen leiden tot de vaststelling dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld of van een bijzonder schrijnende situatie.

Het middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN